

ciant-se ella a l'ensems, i atraent el poder íntim de Teresa, que no arribava a explicar-se la màgica força que posseïa.

De cop, l'imperanta, va consultar per altra volta el seu rellotge d'or.

—Aii! Jofresa, el meu editor, deu estar esperant-me a casa meva, per a parlar amb mi, proposant-me una nova edició de les obres que em té agotades. Perdoneu, estimada amiga Berta, si avui no puc atendre de la manera deguda la vostra voluntat, que ja sabeu que agraeixo l'honor...

I va alçar-se amb llestesa, posant la dextra brillantada damunt de l'espatlla de la col·lega, així que aquella i la Vallí també s'alçaven.

—Si voleu acompanyar-me, Teresa, completaré el meu goig. Aprofitarem l'ocasió de poguer-vos presentar l'editor Jofresa, que certes vegades m'ha manifestat interès de parlar amb vós... Diu que ell està en la seguretat de poguer obtenir molta més venda de les vostres produccions que els editors de poca empresa, dels qui vós fins ara us heu refiat. I és vera llàstima que us deixeu perdre profit tant moral com material, perquè també és propagar més la labor de l'esperit treballar l'èxit dels llibres per a obtenir-hi major rendiment econòmic.

—¿Jofresa s'ha fixat així en les meves obres?—va fer la Marfany, amb veu melangiosa i dibuixant un somris enigmàtic.

—Sí, amiga, sí! Es tan cert com avui s'ha celebrat missa. Veniu ara a casa meva i ho comprovarem. Au, dona, que l'auto ens esperal

—Fareu bé d'anar-hi, Teresa!—va opinar la Vallí.

La Marfany, entre condol i complaença, va agafar-se al braç de la Gilbert, que va exhalar una expressió de plena alegria en magestat.

—Oh, excelsa! Anem, anem, formant parella davant del món! Ara ja us podré estrényer la mà tenint la meva guarnida, perquè ja no serà la primera vegada.

—I, ¿si em convingués veure-us en un moment que vós us trobéssiu escrivint?—va atrevir-se a preguntar la qui seguia emmenada com emportant-se-la una temptació diabolicament benèvola.

—En un cas excepcional així, ja us rebria deixant el meu estilògraf, que és una joia que sols té valor mentre em serveix.—va respondre la guiadora.

Berta, contenta, va sortir fins al llindar de la porta a acomiadar-les, i van besar-la ambdues, corresponent ella al petó amb tota l'amabilitat del seu bon cor. Després, va tornar cap a la sala del taller, consirosa, i, mirant els seus quadros, la pintora va romandre pensívola. Va sentir-se la botzina d'un automòbil que s'allunyava, furient; i la Vallí va eixugar-se unes llàgrimes que li lliscaven per les galtes que aquelles amigues li havien besat. ¿Eren de satisfacció? ¿Eren de pena? D'una cosa i altra a l'ensems.

PLÁCID VIDAL.

* * *

A E. C.

Malandaça d'un amor
que no és pas Amor, encara.
Del teu goig ets massa avara,
i cal un poc de dolor
perquè l'amor sigui Amor.

Are el vols: i en tens enuig
de volguer-lo en desmasia:
rera la visió que fuig,
ton dalè, ¡com seguiria!

Mes, l'atura en el llindar
l'escomesa insospitada
d'un silenci que es fa clar;
—meitat sò, meitat mirada,—

d'una veu qui et vé a predi
una vida tota nova...

—(tal el sol del dematí
que s'esmuny fins a ta arcova,
tot encès del frisant
del roser que migfloria
part de fora, al grat del vent,
i punyit d'encongiment
de la branca que el feria...)—

Per la gràcia de l'encis
la il·lusió ha restat soptada.
Entre el dupte i el somris
s'ha entelat una mirada,

i ara mai tindràs esment,
—dins la pura melangia,—
de, si ha estat Amor, lo ausent,
o era sols presentiment
de la joia que venia...

M. DE PALOL.